

Інтерв'ю з Даною Пінчевською. 2009 рік.

Чому Ви обрали саме живопис, коли, і чому саме ця техніка імponує Вам більше, ніж інші? Чи Ви працювали з графікою; тривимірними формами мистецтва; чи цікавить Вас медіа-мистецтво?

Як і більшість важливих речей, що зі мною ставались дотепер живопис вибрався якимось само собою. Без сумніву на це впливало багато різних обставин. Не останньою з них були приватні уроки в художника Б. Буряка після закінчення художнього училища. Потім все потекло своїм шляхом і здавалось, не я вибирав живопис, а він мене тягнув за собою.

Зрештою справа зовсім не в живописі як самоцілі. Просто так склалось, що починав з нього і в самій цій техніці вдалось досягнути ніби найширшого діапазону. Творчість, вибачте за банальність, поза техніками. Тому постійно спілкуюсь і з іншими матеріалами, графіка, малюнок на папері, левкаси. Нещодавно нарешті витворив якийсь скульптурно-левкасовий мікс у вигляді «Неістивних об'єктів». Трохи спробував себе у перформансі в компанії Влодка Кауфмана. Було дуже цікаво. Не проти б поробити щось в майбутньому з мультимедіа чи ленд-артом, іншими видами мистецтва. Але сподіваюсь, це все ще попереду. Завжди дотепер якимось так ставалось, що бажання чи можливості так чи інакше співпадали. Далі буде видно.

Яка книга справила на Вас найбільше враження в дитинстві?

Курочка Ряба, Три Мушкетери

В юності?

«Новели» Акутави Рюноске, «Осінь Патріарха» Габрієля Гарсія Маркеса, «Агресія» Конрад а Лоренца Зараз?

Люблю твори Курта Воннегута, взагалі полюбляю наукову фантастику ще з дитинства. Тут і Айзек Азімов і Рей Бредбері і купа всього іншого.

Серед українських письменників почитую Андруховича, Марію Матіос. Часом хапаю до рук невідоме молоде читиво. Інколи потрапляю на справді цікаві тексти. Ніякої особливої системи в виборі літератури в мене, здається, немає. Дуже часто недоідаю до кінця книжний продукт, часом ковтаю декілька відразу.

Чи Ви маєте звичку читати філософські тексти, і, якщо так, який філософський напрямок/книга осібно мислителя найбільше «резонує» з Вашим світовідчуттям?

Немаю жодного впорядкованого способу вивчення філософських текстів, але полюбляю зазирати в різні дрібні брошури філософського напрямку. Щось цікаве вдається повичитувати з інтернету. Останнє, що запам'яталось, це «Мистецтво любити» Еріка Фрома, якась книга про самогубства, забув чию...недавно трохи пововтузився з невеличкими брошурами Ошо..така собі фізкультурка для мозку.

На творах яких художників Ви вчилися, - в розумінні: захоплювались більше, ніж іншими; вивчали детальніше; намагались переосмислити певні творчі прийоми, від побудови композиції до питань світлотіні, особливостей колориту, ставлення до нанесення фарби на полотно?

Чи Ви захоплювались первісним мистецтвом (Паризькою школою, експресіонізмом, тощо), яка художня школа справила на Вас особливо важливе враження?

Вважаю себе жакхливим неуком, але не переживаю цього пасивним способом. Постійно намагаюсь поповнитись як знаннями, так і враженнями. І от дотепер відкриваю для себе нових не нових художників, як Джексон Поллок (І це після того як намалював серію робіт з абстрактними ніби нотами надзвичайно подібними на Поллока!!), в черговий раз знаходжу якісь цікавинки в Пікассо. Пригадую, колись втратив голову, як побачив «Народження Венери» Ботічеллі в живу. Колись так само справили велике враження малюнки Егона Шілле і Густава Клімта. При кожній нагоді намагаюсь трохи побути біля робіт П'єра Боннара. Колорит і свіжість його робіт вражає дотепер. В Польщі є надзвичайно цікавий мені художник Генрик Чесник.

Останнім часом натрапляв на фантастичні зразки сучасного мистецтва. Імена вилітають з пам'яті. Залишаються лиш відчуття і присмаки побаченого чи сприйнятого.

Напевне, це не зовсім вірно, але майже свідомо уникаю надто глибокого вникання в того чи іншого художника. Більше подобається створювати зовсім свої системи. Вслухаючись у шум власних рік. Це не від неповаги до створеного, а більше для збереження свого шляху і права розвитку..

Що таке «свобода» для Вас особисто, - в творчості зокрема?

Свобода поняття занадто невловиме по своїй природі.

Простіше її зрозуміти через її протилежне поняття - несвободу.

Та от, саме з несвободою і є найбільше клопоту. Саме її доводиться вичавлювати з себе постійно великими і малими краплями.

мінімум несвободи і визначає цю невловиму суть свободи.

В творчості ознакою несвободи є насамперед художні штампи. Є багато художників, які пишуться великою кількістю власних штампів. Це начебто і визначає їхню впізнаваність чи почерк.

Творчість є, на мою думку, настільки тендітною і непередбачуваною, що можна припустити, що вона і є свободою, або як мінімум шляхом до неї.

Іншими словами чоловік, який творить, стає вільним.

Чи багато уваги Ви приділяєте роботі з фотографіями, працюючи над власним живописом?

А що? Складається таке враження, що змальовую з фото?

Які у Вас стосунки з кон'юктурою? Чи багато чим Ви здатні поступитись у цьому питанні у власній творчості? Чи часто Вам доводилось працювати «на замовлення»? Як Ви ставитесь до кітчю?

Сучасний світ так збудований, що як не крути, а завжди хтось знайдеться, що введе тебе в кон'юктуру, як би цього не хотілось. Дивне явище - кон'юктура. Вона невмируща як натовп. Доки будуть існувати більшості і маси ми її матимемо.

При теперішньому багатоликому світі споживачів і виробників, творців і потребуючих чиеїсь творчості практично кожен може вважатись кон'юктурою. Відтак ніколи собі не можна дати ради з визначенням. Важливо прослідкувати цю невловиму грань в самому собі. Де закінчується відвертий арт, а де починається бажання подобатись, себто кон'юктура. Експертом, індикатором в цій справі має бути особисто той хто творить.

Не люблю і не працюю на замовлення, та не можу сказати, що ніколи не пробував. Єдиний позитивний результат в співпраці з замовленням можу назвати 6 чи 7 років тому з видавництвом Івана Малковича «А-Ба-ба-Га-Ла-Ма-Га», коли працював над першою і поки останньою дитячою книжкою з ілюстраціями. Було нелегко, але результат, на мою думку, був вартий того.

Стосовно Кітчю. Дуже влучно на цю тему пише Кундера. Кіч-як одвічне перетікання. Сьогодні -авангард, нове слово, завтра-загальновідомий факт, післязавтра -кітч. Як до нього ставитись? Як до необхідного компоненту реальності. Без кітчаї некітч не існуватиме..

Наскільки тісний зв'язок між Вашою творчістю та літературою? Чи сильно впливають прочитані образи на створений Вами візуальний ряд?

Можливо десь на рівні відчуттів. Намагаюсь не ілюструвати побачене, прочитане чи почуте.

Яку фарбу Ви найбільше любили в дитинстві?

Пробачте, не пам'ятаю

(фактично особисте питання) Чим Ви керувались, коли створювали картину з черепом первісної істоти, експоновану на останній виставці у «Триптиху»?

Невже така була??? Може це натюрморт із скрипкою??

Очевидно скрипка трансформувалась в портрет і пішла далі...

Як Ви звичайно виходите з творчої кризи? Чи властиві Вам взагалі симптоми творчої кризи, чи Ви завжди зберігаєте здатність працювати?

Властиві. Творча криза процес зазвичай перманентний. Важко сказати чи воно закінчується взагалі. Таки закінчується , щоб за короткий, майже миттєвий проміжок часу знову розпочатись. Але ті миті, повірте, варті того перманенту. Вірю в те, що все тече своїм шляхом і саме в кризах , скоріше всього , і народжується щось вартісне. Тоді для чого з ними боротись? Їх треба переживати. Криза - причина результату.

Ви багато подорожуєте; яка країна, - в сенсі: клімат, освітлення, рослинність, натовп, архітектура, - імпонує Вам найбільше, не дає про себе забути, змушує подумки повертатись до неї, зрештою, надихає Вас на ті чи інші сюжети?

Подорожую час від часу. З задоволенням вливаюсь в нові місцевості, краї, звичаї. Найбільше полюбився мені скандинавський клімат і світло, так само «зачіпила» Японія.

Як Ви відпочиваєте, виходячи з того, що відпочинок — це зміна занять?

Одним з найулюбленіших занять впродовж довгого часу це музикування як на самоті , так і при нагоді з друзями. Нереалізований музика таки нагадує про себе. Є ще декілька особистих розваг. Тримаю їх в таємниці.

Як Ви ставитесь до художників, котрі свідомо уникають художнього середовища, до тези щодо самотності в якості необхідної умови творчої праці?

Ніколи особливо не вважав, що середовище чи натовп різних людей впливає позитивно на зосередження чи акумулювання сил та творчість. Буває, що попадаю в якусь круговерть подій , з'являються довкола нові обличчя , особистості. Мене , як правило, довго на ці речі не вистарчає. От і вдаюсь до різних способів самоізоляції-майстерня поза містом, пленери .

Діяльність якого творчого об'єднання в Україні останніх 20 років було Вам найближче (байдуже, де саме, - у Києві, Львові, ін.)?

Напевне не дуже обізнаний з діяльністю тих чи інших об'єднань в Україні, оскільки дуже зрідка мав відношення до таких угруповань. Можу назвати «Дзигу» у Львові. Тепер це культурно-мистецький центр. Часом щось вдається витворити разом або по приймати участь в якихось цікавих діях від «Дзиги».

Чи є музеї/колекції, котрі Ви відвідуєте постійно, з певним проміжком часу?

Полюбляю деколи прогулятись по Київських галереях. При можливості заглядаю в «Pinchuk art center».

Часом вдається повештатись по різних цікавих музеях в Європі або вже куди занесе...